

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΩΡΑΔΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΜΑΗΣ 2016

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 279

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

ΨΗΦΟΣ ΣΤΟ ΑΚΕΛ

Ψήφος στην εργατική τάξη

ΟΥΛΑΡΙΜΙΖ ΑΚΕΛ'Ε

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Γόρδιος δεσμός

Όπως είπε και ο Μέγας Αλέξανδρος όταν ήρθε αντιμέτωπος με τον γόρδιο δεσμό, ό,τι δεν λύνεται κόβεται.

Αν το κυπριακό πρόβλημα δεν λυθεί τότε θα κοπεί. Ήδη, πάνω στο έδαφος της Κύπρου έχουν αποτυπωθεί με βαθιές χαρακιές τα σημεία πάνω στα οποία θα αποκοπεί. Εξού και η αγωνία η δική μας για τη σύντομη επίλυσή του. Ιστορικά η πράσινη γραμμή ή η γραμμή κατάπαυσης του πυρός του πολέμου του 1974 χαράζει το σημείο αποκοπής του κυπριακού προβλήματος. Με την πάροδο του χρόνου τσιμεντώνεται αυτή η αποκοπή, αλλά όπως αποδεικνύει η ιστορία της ανθρωπότητας δεν υπάρχουν άλυτα προβλήματα. Υπάρχουν προβλήματα που είτε επιλύονται με την πάροδο μιας-δύο γενεών από τους ανθρώπους που τα δημιούργησαν ή και υπάρχουν προβλήματα που πεθαίνουν ταυτόχρονα με τις γενιές που τα δημιούργησαν.

Για να έρθουμε στη σημερινή πραγματικότητα στην Κύπρο, υπάρχουν ως πραγματικά δεδομένα δύο διαφορετικές κοινωνίες. Μια κοινωνία που δρα και υπάρχει νότια της πράσινης γραμμής και μια κοινωνία που δρα και υπάρχει βόρεια της πράσινης γραμμής. Και οι δύο κοινωνίες έχουν δικές τους κρατικές και πολιτειακές δομές. Και οι δύο δομές είναι αληθινές και πραγματικές και όχι ψευδείς και

έχουν τις δικές τους νομικές διαβαθμίσεις αναγνώρισης από τη Διεθνή Κοινότητα. Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι πλήρως αναγνωρισμένη ως ανεξάρτητο Κράτος και η Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου είναι αναγνωρισμένη ως υποτελέσκρατος της Τουρκικής Δημοκρατίας. Περαιτέρω, ακούγεται η θέση ότι το κυπριακό πρόβλημα είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής και θα πρέπει να επανατοποθετηθεί πάνω σε αυτή του τη βάση. Χαριτολογώντας θα έλεγα ότι αυτή είναι μια ψευδοθέση, γιατί είναι μόνο η μισή αλήθεια η οποία αποσιωπά το γεγονός ότι το κυπριακό είναι, τουλάχιστον στη σημερινή του φάση, πρόβλημα πραξικοπήματος, εισβολής και κατοχής γιατί αυτό είναι που έγινε τον Ιούλιο του 1974. Της τούρκικης εισβολής του Ιουλίου προηγήθηκε η ελλαδική πραξικοπηματική εισβολή της

15ης του Ιούλη του 1974. Στην Κύπρο τότε συγκρούστηκαν δύο τοπικοί επεκτατισμοί. Ο επεκτατισμός της Ελλάδας, ο οποίος με το πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1974 προσπαθούσε μέσω της Ένωσης να προσαρτήσει την Κύπρο στην Ελλάδα και ο επεκτατισμός της Τουρκίας. Πέραν από το συναίσθημα, ένα παραμένει ως αδιαφιλονίκητο γεγονός. Ο τουρκικός επεκτατισμός νίκησε κατά κράτος τον ελληνικό. Οι Έλληνες το έβαλαν στα πόδια και έκτοτε οι Έλληνες της Κύπρου μιλούν για προδοσία, μια προδοσία όμως για την οποία δεν εντοπίστηκαν προδότες εφόσον κανένας δεν τιμωρήθηκε.

Η πραγματικότητα για όσους έζησαν πριν το 1974 ήταν ότι το Κυπριακό δεν ήταν πρόβλημα εισβολής και κατοχής αλλά πρόβλημα Ανεξαρτησίας ή Ένωσης. Η

και η ιστορία επαναλαμβάνεται είτε ως τραγωδία είτε ως κωμωδία και σήμερα οι μεγαλύτεροι «υπερασπιστές» της ανεξαρτησίας της Κυπριακής Δημοκρατίας και του κυπριακού κράτους είναι οι ενωτικοί μιας άλλης γενιάς.

Οι συνομιλίες για επίλυση του Κυπριακού προχωρούν. Για τις άρχουσες τάξεις των δύο κρατών υπάρχουν πραγματικά και φανταστικά προβλήματα. Το πρωταρχικό πραγματικό πρόβλημα είναι ο διαμοιρασμός της κρατικής εξουσίας, και αυτό φαίνεται να έχει επιλυθεί σε μεγάλο βαθμό παρόλο που υπάρχει πάντα πιθανότητα να υποτροπιάσει λόγω φανταστικών προβλημάτων ή προβλημάτων που άμα τη επίλυση του Κυπριακού θα διαφανεί ότι δεν ήταν και τόσο σοβαρά. Ως τέτοια είναι το εδαφικό και το περιουσιακό. Το περιουσιακό είναι σε μεγάλο

πρακτικά αδύνατον να γίνει. Οι κοινωνίες που υπάρχουν στο νησί δεν θα μεταβληθούν, είτε το θέλει κάποιος είτε όχι, τόσο εύκολα απλώς και μόνο με την επίλυση του κυπριακού προβλήματος. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να υπάρχει ελευθερία εγκατάστασης ή ότι θα υποστηρίξαμε κάτι τέτοιο, ιδιαίτερα γιατί οποιoσδήποτε περιορισμός στην ελευθερία του ατόμου θα ήταν ενάντια στις αρχές ενός σοσιαλιστή. Αυτό όμως δεν είναι κάτι που πρέπει να μας ανησυχεί ιδιαίτερα στα αρχικά στάδια της λύσης, γιατί άμα λυθεί το Κυπριακό και άμα παγιωθεί η λύση τέτοια θέματα θα φαίνονται γελοία στις μετέπειτα γενιές, είτε αυτοί είναι Ελληνοκύπριοι είτε Τουρκοκύπριοι.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις εδαφικές αναπροσαρμογές. Τα σημερινά όρια μιας επαρχίας της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι μια ανεπαίσθητη λεπτομέρεια την οποία κανένας πολίτης δεν λαμβάνει υπόψη ούτε και προκαλεί ιδιαίτερη αίσθηση εάν κάποιος έδαφος ανήκει στην επαρχία Λάρνακας, Λεμεσού ή Λευκωσίας. Σε περίπτωση λύσης του Κυπριακού, η οποία θα τύχει εφαρμογής και θα λειτουργήσει, το πούθα ανήκει εδαφικά κάποια κοινότητα ή περιοχή, με την πάροδο του χρόνου θα είναι εξίσου ανεπαίσθητο με το αν για παράδειγμα το Ζύγι βρίσκεται στην επαρχία Λάρνακας ή Λεμεσού.

Καταληκτικά, οι σημερινές εκκρεμότητες που υπάρχουν στην επίλυση του κυπριακού προβλήματος όσον αφορά στο εδαφικό και το περιουσιακό δεν είναι εκκρεμότητες ουσιαστικών θεμάτων, αλλά μάλλον εκκρεμότητες πίσω από τις οποίες υπάρχουν άλλα θέματα για τα οποία οι άρχουσες τάξεις αυτού του τόπου ανταγωνίζονται. Το θέμα είναι ότι για εμάς αυτοί οι ανταγωνισμοί δεν πρέπει να παίζουν κανένα ρόλο στην επιθυμία μας για επίλυση του Κυπριακού.

Καθήκον των Ε/κύπριων και Τ/κύπριων εργαζομένων είναι να κτίσουν τη δική τους ενότητα στη βάση των κοινών τους συμφερόντων ως η μοναδική εγγύηση για μια βιώσιμη λύση που θα βάλει τέρμα στους αστικούς ανταγωνισμούς.

Μάριος Γεωργίου

Κυπριακή Βουλή ψήφισε ομόφωνα υπέρ της Ένωσης το 1967, παρόλο που αυτό ερχόταν σε κάθετη σύγκρουση με το Σύνταγμα βάσει του οποίου είχε εκδοθεί η Κυπριακή Δημοκρατία και σε μια πιο φαιδρή νότα στον κυπριακό Τύπο η ποδοσφαιρική Εθνική ομάδα της Κύπρου αποκαλείτο Μικτή Κύπρου και όχι Εθνική Κύπρου γιατί δήθεν η Κύπρος δεν ήταν έθνος και δεν μπορούσε να διατηρεί Εθνική ομάδα αλλά μόνο Μικτή. Τελικά, η μόνη Ένωση που κατάφεραν να πετύχουν οι Έλληνες της ΕΟΚΑ ήταν η Ένωση του κυπριακού με το ελληνικό ποδόσφαιρο με τρόπο που το κυπριακό πρωτάθλημα να θεωρείται είδος δεύτερης κατηγορίας για το ελληνικό πρωτάθλημα. Γι' αυτό και η πρωταθλήτρια Κύπρου συμμετείχε στο ελληνικό πρωτάθλημα πρώτης κατηγορίας. Φυσικά, έχει ο καιρός γυρίσματα

βαθμό θέμα αναγνώρισης του δικαιώματος της ιδιοκτησίας με κάποιους πρακτικούς περιορισμούς, το οποίο και αυτό φαίνεται να είναι κοντά σε λύση. Φυσικά το θέμα της ιδιοκτησίας περιλαμβάνει και το δικαίωμα της ελεύθερης εγκατάστασης στην ιδιοκτησία ενός ατόμου. Πρόκειται, όμως, για ένα δικαίωμα ατομικό το οποίο στην πράξη δεν φαίνεται ότι θα δημιουργήσει ιδιαίτερο πρόβλημα. Και ο λόγος είναι απλός: Αν πάρουμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα, αν π.χ. ο Α έχει ιδιόκτητο σπίτι στο Λευκόνοικο αλλά ως Ελληνοκύπριος πρόσφυγας είναι εγκατεστημένος και εργάζεται στη Λευκωσία όπου εργάζεται η σύζυγός του και έχει παιδιά που φοιτούν σε σχολεία στη Λευκωσία, το σενάριο ότι με τη λύση του Κυπριακού θα επιθυμεί να εγκατασταθεί στην κατοικία του στο Λευκόνοικο είναι ουτοπικό και

ΕΚΦΡΑΣΗ

Ντροπή για τον δυτικό πολιτισμό

Οι πολιτικές που εφαρμόζει η κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη πολιτική ελίτ της Ευρώπης σε σχέση με τους πρόσφυγες από τη Συρία (και όχι μόνον) μόνο ντροπή μπορεί να περιποιεί για ολόκληρο τον ευρωπαϊκό και γενικότερα τον δυτικό πολιτισμό.

Εκατομμύρια άνθρωποι αναγκάζονται να ξεσπιτωθούν, ως αποτέλεσμα των πολιτικών των δυτικών και των συμφερόντων που εξυπηρετούν, οι οποίες έχουν διαλύσει ολόκληρες χώρες (Λιβύη, Ιράκ, Συρία, Υεμένη...) και να πάρουν τον δρόμο της προσφυγιάς σε αναζήτηση μιας νέας γης που θα μπορούσε να τους φιλοξενήσει.

Και η στάση των Δυτικών κυβερνήσεων ποια είναι; Πρώτα έβαλαν μπροστά στους πρόσφυγες ένα τεστ αντοχής με διάφορα εμπόδια που θα έπρεπε να ξεπεράσουν για να ανοίξουν οι πύλες του βορειοευρωπαϊκού παραδείσου. Όταν δε λόγω απόγνωσης, χιλιάδες ήταν οι πρόσφυγες που ξεκινούσαν το ταξίδι-δοκιμασία, αφήνοντας πίσω τους εκατοντάδες και χιλιάδες νεκρούς στις θάλασσες και στα ποτάμια και άρχισαν να καταφθάνουν στις χώρες του Βορρά, τότε η μια κυβέρνηση μετά την άλλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, άρχισαν να κλείνουν τα σύνορα και να ανεγείρουν τα νέα τείχη της ντροπής.

Αλήθεια, γιατί έστω και τους εξευτελιστικούς αριθμούς προσφύγων που υποτίθεται έχει αποφασιστεί να φιλοξενήσει η κάθε χώρα δεν τους μεταφέρουν από τα σύνορα της Τουρκίας με ασφαλή τρόπο;

Η δε συμφωνία που επετεύχθη με την Τουρκία για ενίσχυση της οικονομικά και δέσμευσή της ότι θα κρατήσει δύο με τρία εκατομμύρια πρόσφυγες σε καταυλισμούς στη μεθόριο με τη Συρία, μόνο σκλαβοπάζαρο θυμίζει. Υπεύθυνη γι' αυτό είναι αποκλειστικά η θανατοπολιτική της Ε.Ε. που προσπαθεί να ξεφορτωθεί το προσφυγικό πρόβλημα. Μια πολιτική που ήδη υποθάπτει την ξενοφοβία και τον ρατσισμό στην ίδια την Ευρώπη ρίχνοντας νερό στον μύλο των ακροδεξιών και εθνικιστικών κομμάτων.

Αεροπειρατεία και υποκρισία

Η πρόσφατη αεροπειρατεία με αεροσκάφος των αιγυπτιακών αερογραμμών που προσγειώθηκε στη Λάρνακα, ανέδειξε για μιαν ακόμα φορά την υποκρισία της κυπριακής πολιτικής ηγεσίας, αλλά και τον απροσανατολιστικό ρόλο των ΜΜΕ. Ο Αιγύπτιος αεροπειρατής Σεΐφ Ελντίν Μουσαφά παρουσιάστηκε από την αρχή του επεισοδίου σαν κάποιος ψυχικά διαταραγμένος και ταυτόχρονα ένας σύζυγος-τέρας που κτυπούσε τη γυναίκα και τα παιδιά του. Ίσως και να είναι έτσι, όπως τον περιέγραψαν το καθεστώς της Αιγύπτου, οι κυπριακές Αρχές και τα ΜΜΕ. Μάλιστα η αιγυπτιακή κυβέρνηση τον χαρακτήρισε ως «ηλίθιο». Γιατί, όμως, ζητούν την έκδοση και την πιθανή εξόντωση ενός ηλίθιου, με τις κυπριακές Αρχές να είναι έτοιμες να τον παραδώσουν;

Η απάντηση, κατά πάσα πιθανότητα, βρίσκεται προφανώς σε μια σημαντική λεπτομέρεια που θάφτηκε σχεδόν από όλα τα ΜΜΕ: Το περιεχόμενο της επιστολής με την οποία ο αεροπειρατής ζητούσε την απελευθέρωση 63 γυναικών από τις φυλακές του καθεστώτος Σίσι.

Βλέπετε, ο Σίσι τυγχάνει να είναι πολιτικός μας φίλος. Δεν μας ενδιαφέρει ότι πήρε την εξουσία κατόπιν «εκλογών» που διενήργησε ένα πραξικοπηματικό καθεστώς του οποίου ο ίδιος ηγήθηκε. Ούτε και το γεγονός ότι ο Σίσι έχει εξοντώσει (με απαγορεύσεις, φυλακίσεις και δολοφονίες) ό,τι απέμεινε από την επαναστατική εξέγερση των εκατομμυρίων του αιγυπτιακού λαού. Όλα αυτά φαίνεται να αποτελούν «φιλάγραμματα» για το κυπριακό πολιτικό κατεστημένο, που κατά τα άλλα κόπτεται για τη δικαιοσύνη όταν πρόκειται για το Κυπριακό και την Τουρκία.

ΕΛΛΑΔΑ

Η αντιστροφή της ελπίδας

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ήταν η πρώτη στην Ε.Ε. που αμφισβήτησε τα μνημόνια με κάθε τρόπο και προκάλεσε τους θεσμούς. Ο ΣΥΡΙΖΑ, σε αντίθεση με αμέτρητους της μαρξιστικής διανόησης, δεν είχε «ολοκληρωμένο» πρόγραμμα αντιμετώπισης των καπιταλιστικών θεσμών. Μπόρεσε, όμως, να μετατρέψει τις ελληνικές αλλά και ευρωπαϊκές μάζες σε κομμάτι του παγνιδιού και της σύγκρουσης. Να μπει στις ψυχές και τις καθημερινές σκέψεις τους, να ανεβάσει τη συνειδησή τους.

Η μάχη ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στους θεσμούς έγινε με σημαία πολύ μετριοπαθείς διεκδικήσεις, που είχαν κύριο χαρακτηριστικό την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης. Διεκδικήσεις πιο μετριοπαθείς από αυτές που ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός ικανοποιούσε πολύ εύκολα μέχρι και τη δεκαετία του 2000.

Αυτές τις διεκδικήσεις δεν μπορούσε να ανεχθεί ο σημερινός καπιταλισμός της κρίσης. Που τρομοκρατήθηκε στην προοπτική της μετατροπής της μάχης ΣΥΡΙΖΑ σε μάχη ελπίδας για ολόκληρη την Ευρώπη, δεν παραχώρησε ούτε ψίχουλο και έσπρωξε τις εξελίξεις στο δημοψήφισμα του περασμένου καλοκαιριού.

Το 61,31% του δημοψηφίσματος που έδωσε τη στήριξη του στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, κοντά στο διπλάσιο από αυτό που την ανέδειξε στην εξουσία, ήταν η κορυφαία στιγμή μιας πεντάμηνης επικής μάχης. Ήταν ταυτόχρονα μια κορυφαία στιγμή της σύγχρονης ευρωπαϊκής ταξικής ιστορίας, αφού επιτεύχθηκε κάτω από συνθήκες τραπέζικου πραξικοπήματος, ασφυκτικού περιορισμού των αναλήψεων, της οικονομικής δραστηριότητας, απειλών για κούρεμα καταθέσεων, για επικείμενη καταστροφή.

Η Ευρώπη ταρακουνήθηκε συθέμελα. Οι μαζικές ελληνικές κινητοποιήσεις των ημερών βρήκαν συνέχεια στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Ξεκινούσε η δημιουργία ενός ολόκληρου κύματος διεθνούς αλληλεγγύης.

«Νίκησε η δημοκρατία» ήταν η άμεση αντίδραση του ηγέτη των Ποδέμος στην Ισπανία. «Ντάισελμπλουμ παραιτήσου» ζήτησε ο επικεφαλής του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Ολλανδίας. «Σεισμός στην Ευρώπη», οι Έλληνες «αρνήθηκαν να επικυρώσουν... τους όρους που έθεσαν οι δανειστές...», «Όχι στη λιτότητα και τον φόβο».

Ο πρόεδρος της ΚΟ του γερμανικού αριστερού κόμματος DIE LINKE, Γκρέγκορ Γκίτσι, από το βήμα της Γερμανικής Βουλής, έδινε την πραγματικότητα πίσω από την υποτιθέμενη διάσωση του ελληνικού λαού από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, υποσκάπτοντας την προπαγάνδα και της δικής του κυβέρνησης: «Τα λεφτά από το πρόγραμμα διάσωσης πήγαν στις τράπεζες

(γερμανικές και γαλλικές) και όχι στον ελληνικό λαό...» Και συμπλήρωνε ότι στόχος όλης της συνασπισμένης γηραιάς Ευρώπης ήταν να ρίξουν «την αριστερή κυβέρνηση στην Ελλάδα...»

Η κινητοποίηση του ευρωπαϊκού κινήματος και η αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών στην Ευρώπη, αυτό που ο ΣΥΡΙΖΑ έβαζε σαν κύριο στόχο όλη την προηγούμενη περίοδο, είχε αρχίσει να παίρνει μορφή, συγκεκριμένη, χειροπιαστή. Και, παρόλο που άρχισαν να δημιουργούνται ρήγματα μέσα στους κόλπους των ίδιων των

καπιταλιστικών θεσμών, η κατά μέτωπο σύγκρουση φαινόταν πια αναπόφευκτη. Παρόλα αυτά, αυτό που φαινόταν αναπόφευκτο, δεν πραγματοποιήθηκε. Όχι διότι οι θεσμοί υποχώρησαν έστω και ένα βήμα, αλλά διότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δίστασε. Δεν ήταν προετοιμασμένη για τη λυσσαλέα αντίσταση που θα αντιμετώπιζε, αντίσταση που δεν πρέπει να υποτιμούν όσοι φιλοδοξούν να τα βάλουν με τους θεσμούς του παλαιού κόσμου.

Τώρα, η κατάσταση έχει αντιστραφεί με έναν δραματικό τρόπο. «Το πιο αποτυχημένο πρόγραμμα στην ιστορία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου», όπως χαρακτήρισε το ελληνικό μνημόνιο ο Αλέξης Τσίπρας, στην Κεντρική Επιτροπή ΣΥΡΙΖΑ (24 με 25 Μαΐου), επιβάλλεται σήμερα στον ελληνικό λαό από τον ίδιο και την κυβέρνησή του στην πιο σκληρή εκδοχή του.

Από την προσπάθεια ΣΥΡΙΖΑ για πανευρωπαϊκή ενότητα της Αριστεράς που παρακολούθησαμε, ειδικά την περίοδο που προηγήθηκε της ανόδου του στην εξουσία, με παρουσίες ακόμα και σε διαδηλώσεις αριστερών κομμάτων σε Ισπανία, Ιταλία, Ιρλανδία, καταλήξαμε στον κατακερματισμό του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ. Και από τον κατακερματισμό ΣΥΡΙΖΑ προέκυψε η «αριστερή» διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ, που ουσιαστικά εγκατέλειψε τον ΣΥΡΙΖΑ στις πιέσεις της δεξιάς του πτέρυγας και στις ορέξεις της ελληνικής δεξιάς. Το πρόγραμμα για πανευρωπαϊκή ταξική κινητοποίηση, για αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών, για ευρωπαϊκές πολιτικές αποφάσεις για τη διαγραφή του χρέους και τη χρηματοδότηση, που και η ηγεσία εγκατέλειψε, η «αριστερή» διάσπαση το αντικατέστησε με την πρόταση για επιστροφή στη δραχμή, το εθνικό νόμισμα, πολιτική που ήδη υιοθέτησαν οι πιο αντιδραστικές δεξιές ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Από την πεντάμηνη επική μάχη ΣΥΡΙΖΑ, όμως, παραμένουν σημαντικά μαθήματα για την ευρωπαϊκή αλλά και παγκόσμια αριστερά: ο καπιταλισμός της κρίσης είναι αμείλικτος και θα οδηγήσει τα πράγματα στα άκρα. Την ίδια στιγμή, οι δυνατότητες κινητοποίησης των λαών εναντίον του, από προγράμματα που κατανοούν οι μάζες, είναι τεράστιες.

İşbirliği Protokolü mü, işgalden nemalanma anlaşması mı?

İşgallerin bir toplu tüfekli silah zoruyla sürdürülmesi, bir de işgal edilen ülkenin insanlarını besleme bir toplum veya tamamen göbekten bağlı bir güruh haline getirerek sürdürülmesi vardır.

Kıbrıs'ın kuzeyindeki işgal bunların da ötesinde ikiyüzlü, utanmaz bir dostluk ilişkisi sahtekarlığıyla sürdürülür hale getirildi. Sözde Anavatan-Yavruvatan edebiyatıyla Kıbrıslı yurttaşlarına yardım eder görünen bir TC Hükümeti var; ama aslında öyle değil. Tamamen yalan üzününe kurulmuş bir "kopmaz bağlarla örülmüş sevgi" var. "Etle tırnak gibiyiz ayrılamayız" diye gabak kesiyorlar ama iş suyun kim tarafından idare edileceği sözkonusu olduğunda "biz sizin babanızız, biz ne dersek o olur" noktasına taşınıyor ilişkiler.

Kendi kurultayından bile doğru dürüst yetki alamayan "yarıbuçuk" Başbakan İrsen Küçük Hükümeti döneminde, sanki tüm Kıbrıslı Türklerin onayını almış gibi su projesinin rezil şartlarına imza attılar. CTP-UBP hükümetinin son demlerinde de anlaşmayı Meclis'te onaylayarak işgalcinin doymak bilmez iştahına yem oldular.

Bu anlaşma ne IMF ve dünya bankasının neo liberal politikaları çerçevesinde yapılmış bir özelleştirme; ne de AB yardım programı çerçevesinde yapılan kamunun küçültülmesi anlaşmasıdır. Bu, ülkemizin tüm su kaynaklarının yönetimini ve koçanını bir holdinge peşkeş çekmektir. TC tarafından o kadar pervasızca dayatılmıştır ki bu mahkumiyet, anlaşmanın Meclis'ten onaylanmasına günler kala KKTC'ye yapılan mali yardım kesilerek memur maaşları ödenemez hale getirildi.

İşgalin sürdürülebilirliği için 1980'li yıllardan başlayarak üretimden koparılan Kıbrıslı Türkler,

Faşist TC devletinin Sosyo-Ekonomik, kültürel toplum mühendisliğiyle üretmeyen, TC'nin verdiği maaşlarla yaşamını idame ettiren kişilsiz toplum haline getirildi. TC devletinin Dinci başnaz AKP hükümeti yandaşlarının doymak bilmez iştahıyla Kıbrıs Coğrafyasının tüm zenginliklerine karşı

yaptıkları saldırıya başkaldırmak hükümet koltuklarında oturmakla olmayacağını bir kez daha yaşadık.

TC devleti tarafından "TC Mali Yardım Protokolü" adı altında ülkemizin kamuya ait tüm değerlerini, ele geçirme operasyonu yapıyor.

"Kamu kuruluşları devletin üzerinde kaburdu!" yalanıyla Elektrik, telefon, limanlar AKP'nin Türkiye halklarının değerlerini soyup soğana çeviren hırsız yandaşlarına yok pahasına satma yolunu açmanın anlaşması yapıyor.

Yunanistan'da, ya da Portekiz'de yapılan herhangi bir özelleştirme çalışması değildir yapılmaya çalışılan. Türkiye'den getirilen bir AKP yandaşı Holdinge peşkeş çekilmesi uğraşdır yapılan.

CTP-DPHükümeti'nin CTP kanadının utangaç başkaldırısı hükümetten gitmelerine neden oldu. CTP içerisindeki birkaç neoliberal politikalar yanlısı halk düşmanı bakan ve yöneticinin koltuklarda oturma uğruna "Anlaşmayı imzalamazsak maaşlar ödenemez" diyecek kadar aptallaşarak, AKP'nin saldırılarına boyun eğme arzuları, parti içerisindeki bazı buralara nerelerden geldiğini unutmayan "solduyulu" kadrolar tarafından boşa çıkarılıp hükümetin sonunu getirmişlerdir.

Hoş, şimdi hükümete gelen UBP-DP yöneticilerinin satışlar sırasında kendi yüzdelerlerinden başka birşey düşünmediklerini çok iyi biliyoruz.

Elektrik Kurumu'nun satışından hangi bakan kaç milyon EURO'cuk nemalanacak, Telefon Dairesi'nin satışından Mağusa, Girne limanlarının TC sermayesine peşkeş çekileceği sırada potin kutularında paraları saklayan AKP bakanlarıyla beraber hangi Kıbrıslı Türk hırsız kaç para alacak, bugünkü iktidarın en önemli gündemidir herhal!

Ciddi bir muhalefet gereksinimi hasıl olmuştur. TC'nin 1974'ten günümüze kadar bu kadar utanmaz ve pervasız bir saldırıyla daha karşı karşıya kalmamıştı Kıbrıs.

Sokağa çıkma ve başkaldırı zamanıdır. Ne Türklük, ne de müslümanlık edebiyatıyla bizi aldatmaya çalışsınlar. Yobazın ve sermayesinin işgaline karşı savaş vermek tüm Kıbrıs halklarının boyunun borcudur.

CTP ve TDP'nin, YKP ve BKP'nin, diğer kendini solda gören örgüt ve sivil toplum kuruluşlarının özellikle sendikaların durumlarını bir daha gözden geçirmeleri ve "Barış ateşleri"ni yeniden yakmaları gerekmektedir.

Aziz Ener

Oylarımız AKEL'e, Oylarımız İşçi Sınıfına

İşçi sınıfı, Mayıs ayındaki seçimlerde sağın ve yerli sermayenin temsilcileri oldukları neo-liberalizmin ve acımasız kesintilerin uygulayıcılarına karşı mücadele etmelidir.

Anastasiadis ve DİSİ'nin hükümete geçmesinden üç sene sonra, çalışanların kazanımları ve yaşam düzeylerine yönelik daha önce görülmemiş bir saldırıyla karşı karşıyayız.

DİSİ hükümeti, Hristofyas hükümetinin cesaretsizliği ve büyük gerileme ile kriz koşulları arasında kapitalizm sistemini yönetme çabalarının getirdiği çıkmazın üzerine basarak, yönetiminin ilk döneminde, basın yayın organlarının tümünün de desteğiyle, ekonominin çöküşünden bir önceki hükümetin sorumlu olduğu inancını geniş kitlelere yaymayı başarmıştı. Ancak çok kısa bir sürede, durum netleşmeye ve krizin yaratıcılarının, son 8 yıldır kapitalist sistemi sarsan global kriz ve bankalar ile onların başıbozuklukları olduğu ortaya çıkmaya başladı.

Anastasiadis'in Mart 2013'te yatırımların tıraşlanması yönünde aldığı karar ekonominin çökmesi sürecinde son darbe olmuş, takip eden birkaç yıl içerisinde GSMH, kitlelerin yaşam standartlarına getirdiği olumsuz etkilerle birlikte, ilk kez yüzde 8 ile 10'lara gerilemiştir. İşsizlik yüzde 17'lere tırmanmış ve çalışanların maaş ve hakları büyük düşüş göstermiştir. Asgari ücret ise, krizden etkilenen herkes için bir aldatmacadan ibarettir ve tamamen tükenmiş insanların açlıktan ölmelerini engellemekten öteye geçememiştir.

Son yıllarda gençliğin geleceği için hayal edebileceği en iyi şey, çok zor çalışma şartları altındayken ve sermayenin kazancı hızla artarken 500 Euro olmuştur. DİSİ ve Trojka'nın kamunun zenginliklerini peşkeş çekmesi ise geri kalan her şey için son darbe görevini görmüştür.

Kıbrıs sorununda ise Anastasiadis hükümeti, hükümette yerini sağlamlaştırdığının bilinciyle, ilk olarak müzakerelerin sıfır zeminden başlamasını (Hristofyas-Talat uzlaşmasını terk ederek) istemiş, ardından da Barbaros gemisini bahane göstererek müzakere sürecini terk etmiş ve iki yıllık zamanı boşa harcamıştır.

Anastasiadis'i müzakere masasına dönmeye mecbur bırakan Kıbrıslı Türklerin başkanlığına Akıncı'nın gelmesi ve uluslararası faktörlerin baskılandır. Tüm bunlara karşın hükümet, çözümünü daha da uzaklaştırmak için her fırsatı değerlendirmiş (ör: milletvekili seçimleri) ya da mevcut olumlu ortamı MEB'te üçüncü izinleri vermek veya bölge ülkeleriyle (ör: İsrail ve Mısır 'demokratik' rejimleri) zaman zaman tekrarlanacak şekilde, "Ortak Düşman'ın yani Türkiye'nin yokluğunda" ikili, üçlü ve dörtlü etkileme festivalleri gerçekleştirerek ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

Askerlik süresinin kısaltılması konusu bile Kıbrıslı Türkler için bir dostluk politikası veya çözüm arzusu çerçevesine değil, RMMO'nun güçlendirilmesi politikası çerçevesine sokulmuştur.

DİSİ bize, geçmişte olduğu gibi şimdi de bazı

koşullar altında siyasi olarak ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermiştir. Gelecekteki koşulların DİSİ aleyhine gelişmesi durumunda "aktif volkan" veya S300'lerin Kıbrıs'a getirilmesi benzeri politikaların uygulanabileceği ihtimali göz ardı edilmemelidir.

AKEL, işçi sınıfının ve Solun başlıca partisi olmayı sürdürmektedir. Liderliğinin zaafına ve özellikle ekonomik krizden nasıl çıkılacağına ilişkin inandırıcı alternatif önerilerinin eksikliğine karşın çalışanların (hemşireler, KİT çalışanları, otobüs şoförleri vs.) hükümetin yıkıcı politikaları karşısında verdikleri mücadeleye destek olacak tek güçtür. Neo liberalizmin yağmalarına karşı duracak tek sağlam güç AKEL'dir.

AKEL'e verilecek oylar işçi sınıfına verilen oylar olacaktır. AKEL bugünkü seçim mücadelesinden ne kadar güçlü çıkarsa çalışan kesim de sağ ve sermaye karşısında o kadar güçlü hissedecektir.

Sol'un partisi ne kadar güçlü olursa, Kıbrıs sorununda daha fazla zaman tüketmeden çözüme ulaşılması yönündeki baskılar da o kadar güçlü olacaktır.

AKEL'in önümüzdeki seçimlerde alacağı oy oranı ne kadar yüksek olursa, çalışan kesimin, Kıbrıs sorununun çözümünü her türlü milliyetçi eğilim ve çatışan çıkarılardan koruyacak bir cepheyi, Kıbrıslı Türklerle birlikte oluşturma konusundaki inancı da o kadar yüksek olacaktır.

Πρωτόκολλο Συνεργασίας ή μιζαδόρική συμφωνία;

Υπάρχουν δύο είδους εισβολές, μία που συνεχίζεται με όπλα και μια άλλη με τη σύνδεση της κοινωνίας της χώρας που βρίσκεται κάτω από εισβολή με σφιχτά δεσμά στον ίδιο τον εισβολέα.

Η εισβολή στον Βορρά, πέρα από αυτά, συνεχίζεται και με μια σχέση φιλίας βασισμένη σε άσεμνη υποκρισία. Η τουρκική κυβέρνηση, με λόγια Μητέρας Πατρίδας, φαίνεται να βοηθά τους Κύπριους πολίτες της, αλλά η αλήθεια δεν είναι έτσι. Μιλάμε για μια αγάπη «αδιάρρηκτων σχέσεων» που βασίζεται μόνο πάνω στο ψέμα. «Δεν μπορούμε να χωρίσουμε» λένε, αλλά όταν το θέμα έρχεται στο ποιος θα διαχειριστεί το νερό, λένε «εμείς είμαστε ο πατέρας σας, ό,τι λέμε γίνεται». Στην περίοδο της κυβέρνησης του Ιρσέν Κουτσιούκ που δεν κατέφερε να πάρει έγκριση ούτε από το δικό του κόμμα, υπέγραψαν τα ρεζιλίκια της συμφωνίας. Η κυβέρνηση ΡΤΚ-ΚΕΕ ενέκρινε τη συμφωνία στη Βουλή και έγινε θύμα του εισβολέα.

Η συμφωνία αυτή δεν είναι ούτε μια ιδιωτικοποίηση στα πλαίσια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών του ΔΝΤ ούτε μια συμφωνία στο πλαίσιο της ΕΕ για σμίκρυνση του δημοσίου. Είναι πεσκέσι όλων των υδάτινων πόρων σε μίαν ιδιωτική εταιρεία. Η πίεση από την Τουρκία ήταν τόσο μεγάλη που για μερικές μέρες, μέχρι την έγκριση της συμφωνίας από τη Βουλή, είχε κοπεί η οικονομική βοήθεια στην ΤΔΒΚ και δεν μπορούσαν να πληρωθούν υπάλληλοι.

Για χάρη της συνέχισης της εισβολής, από τα χρόνια της δεκαετίας του 1980, οι Τουρκοκύπριοι, στα πλαίσια της κοινωνικο-οικονομικής πολιτικής της φασιστικής Τουρκίας, απομακρύνθηκαν από την παραγωγή και μετατράπηκαν σε μια κοινωνία που ζει με τα λεφτά και τους μισθούς της Τουρκίας. Βλέπουμε για ακόμη μια φορά ότι είναι αδύνατον να

αντιστεκόμαστε στην πολιτική του θρησκευτικού κυβερνητικού κόμματος ΚΔΑ από τα έδρανα της Βουλής.

Το τουρκικό κράτος κάνει επιχείρηση κατάσχεσης όλων των κοινωνικών αξιών μέσω του

στους οποίους ξεπουλήσαν ήδη τον πλούτο των λαών της Τουρκίας. Η προσπάθεια αυτή δεν μοιάζει με τις ιδιωτικοποιήσεις όπως αυτές έγιναν στην Ελλάδα, ή στην Πορτογαλία. Είναι προσπάθεια ξεπουλήμα-

Είναι καιρός να βγούμε στους δρόμους και να αντισταθούμε. Τα κόμματα ΤΡΚ, ΚΚΔ (ΤΔΡ), ΚΝΚ (ΥΚΡ) και ΚΕΚ (ΒΚΡ) και οι άλλες οργανώσεις και τα συνδικάτα, που θεωρούν τον εαυτό τους κομμάτι της αριστεράς, πρέπει να αναθεωρήσουν τη στάση τους και να ανάψουν ξανά τη φλόγα της ειρήνης.

πρωτοκόλλου οικονομικής βοήθειας. Με το ψέμα ότι τα κρατικά ιδρύματα είναι βάρος για το κράτος, κάνουν μια συμφωνία που ανοίγει τον δρόμο για να ξεπουληθεί ο ηλεκτρισμός, οι τηλεπικοινωνίες και τα λιμάνια στους συμμάχους του ΚΔΑ

τος σε μια εταιρεία, οπαδό του ΚΔΑ.

Στη διάρκεια της κυβέρνησης των ΤΡΚ-ΔΚ, η στάση του ΤΡΚ τού στοίχισε την ίδια τη συμμετοχή του στην κυβέρνηση. Κάποιοι υπουργοί του κόμματος που υποστηρίζουν νεοφιλε-

λεύθερες πολιτικές και είναι εχθροί του λαού, για να μην χάσουν τις θέσεις τους στην κυβέρνηση, έλεγαν ότι αν δεν υπογραφεί η συμφωνία δεν θα ήταν δυνατή η πληρωμή των μισθών. Η τάση, όμως, να υπακούσουν στα θελήματα του ΚΔΑ είχε πέσει στο κενό εξαιτίας της στάσης άλλων στελεχών μέσα στο κόμμα που στέκονται πιο αριστερά και έτσι ήρθε το τέλος της κυβέρνησης. Βέβαια, ξέρουμε ότι και οι ηγέτες των κομμάτων της σημερινής κυβέρνησης του ΕΕΚ-ΔΚ σκέπτονται μόνο τα ποσοστά που θα κερδίσουν από το ξεπούλημα. Πολύ πιθανόν, το πρώτο θέμα της σημερινής κυβέρνησης να είναι ποιοι υπουργοί και πόσα θα κερδίσουν από το ξεπούλημα της αρχής ηλεκτρισμού, των λιμανιών και των τηλεπικοινωνιών. Χρειάζεται μια σοβαρή αντιπολίτευση. Η Κύπρος μετά από το 1974, πρώτη φορά αντιμετωπίζει μια επίθεση τόσο απροκάλυπτη.

Είναι καιρός να βγούμε στους δρόμους και να αντισταθούμε. Δεν πρέπει να ξεγελιόμαστε με τα λόγια του μουσουλμανισμού ή του τουρκισμού.

Τα κόμματα ΤΡΚ, ΚΚΔ (ΤΔΡ), ΚΝΚ (ΥΚΡ) και ΚΕΚ (ΒΚΡ) και οι άλλες οργανώσεις και τα συνδικάτα, που θεωρούν τον εαυτό τους σαν κομμάτι της αριστεράς, πρέπει να αναθεωρήσουν τη στάση τους και να ανάψουν ξανά τη φλόγα της ειρήνης.

Αζίζ Ενέπ

Στις εκλογές του Μάη η εργατική τάξη καλείται να αναμετρηθεί με τις δυνάμεις του νεοφιλελευθερισμού και της σκληρής λιτότητας που προσβέβουν η δεξιά και το ντόπιο κεφάλαιο. Τρία χρόνια από την άνοδο του Αναστασιάδη και του Συναγερμού στην εξουσία ζούμε μια άνευ προηγουμένου επίθεση ενάντια στα κεκτημένα και στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Πατώντας η κυβέρνηση του Συναγερμού πάνω στην ατομία της κυβέρνησης Χριστόφια και στα αδιέξοδα που οδηγούσε η προσπάθεια διαχείρισης του καπιταλιστικού συστήματος μέσα σε συνθήκες κρίσης και βαθιάς ύφεσης, κατάφερε την πρώτη περίοδο της διακυβέρνησής της, έχοντας συνο-

φανερή ανεργία να σκαρφάλωνε στα πρωτόγνωρα ποσοστά του 17% και τους μισθούς και τα ωφέληματα των εργαζομένων να πέφτουν κάθετα. Το δε ΕΕΕ (ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα) αποδεικνύεται στην πράξη μια μεγάλη απάτη για το σύνολο των κτυπημένων από την κρίση και ένα επίδομα που απλά συντηρεί τους πλήρως εξαθλιωμένους και τους προστατεύει από τη λιμοκτονία.

Τα τελευταία χρόνια τα 500 ευρώ είναι ό,τι «καλύτερο» μπορεί να ονειρευτεί η νεολαία για το μέλλον της και αυτά κάτω από πολύ σκληρές συνθήκες εργασίας, την ίδια ώρα που τα κέρδη του κεφαλαίου αυξάνονται κατακόρυφα και η πολιτική Συναγερμού-Τρόικας για ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου

σεις Χριστόφια-Ταλάτ) και στη συνέχεια εγκαταλείποντας και αυτές τις συνομιλίες με αφορμή το Barbaros.

Ήταν η άνοδος του Ακιντζί στην προεδρία των Τουρκοκυπρίων και οι πιέσεις από τον διεθνή παράγοντα που ανάγκασαν τον Αναστασιάδη να επιστρέψει στο τραπέζι των συνομιλιών. Παρ' όλα αυτά η κυβέρνηση σπρώχνει με κάθε ευκαιρία τη λύση όλο και πιο

Παρόμοιες πολιτικές όπως του «ενεργού ηφαιστείου» ή της καθόδου των S300 στην Κύπρο δεν πρέπει να αποκλείονται στο μέλλον αν οι συνθήκες και τα ισοζύγια διαφοροποιηθούν μελλοντικά εις βάρος του Συναγερμού.

Είναι για όλους αυτούς του λόγους που σήμερα παρά ποτέ προηγούμενα η συσπείρωση της εργατικής τάξης στις ερχόμενες εκλογές αποτελεί μίαν αναγκαιότητα.

Ψήφος στο ΑΚΕΛ Ψήφος στην εργατική τάξη

δοιπόρους το σύνολο σχεδόν των ΜΜΕ, να περάσει στις πλατιές μάζες την εντύπωση ότι για την κρίση και κατάρρευση της οικονομίας έφταιξε η προηγούμενη κυβέρνηση. Πολύ γρήγορα, όμως, άρχισε να ξεκαθαρίζει το τοπίο και να φαίνονται οι φυσικοί αυτοурγοί της κρίσης που δεν ήταν άλλοι από την παγκόσμια κρίση που ταλανίζει το καπιταλιστικό σύστημα τα τελευταία 8 χρόνια και η ντόπια ολιγαρχία με οδηγό τις τράπεζες και την ασυδοσία τους.

Το κούρεμα των καταθέσεων τον Μάρτη του 2013 από την κυβέρνηση Αναστασιάδη, ήταν η χαρακτηριστική βολή για την κατάρρευση της οικονομίας, με υποχώρηση του ΑΕΠ της τα αμέσως επόμενα χρόνια, με ρυθμούς πρωτόγνωρους για την κυπριακή οικονομία του 8% και 10%, με όλες τις συνεπακόλουθες τραγικές συνέπειες για τις μάζες και το βιοτικό τους επίπεδο. Με τη

απειλεί με τη χαρακτηριστική βολή να καταστρέψει ό,τι απέμεινε.

Στο δε Κυπριακό η κυβέρνηση Αναστασιάδη, με γνώμονα την εδραίωσή της στην εξουσία, αναλώθηκε την πρώτη περίοδο των

μακριά (βλ. βουλευτικές) ή προσπαθεί να δυναμιτίσει το όλο θετικό κλίμα που υπάρχει, με ενέργειες όπως ο τρίτος γύρος αδειοδοτήσεων στην ΑΟΖ ή με τις επαναλαμβανόμενες κατά κόρον φιέστες εντυ-

Το ΑΚΕΛ παραμένει το κατ' εξοχήν κόμμα της εργατικής τάξης και της Αριστεράς. Παρά τις αδυναμίες της ηγεσίας και την απουσία πειστικών εναλλακτικών προτάσεων, κύρια για έξοδο από την οικονομική κρίση, εντούτοις είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να σταθεί δίπλα και συμπαραστάτης στους αγώνες που δίνουν οι εργαζόμενοι

δύο χρόνων στο ροκάνισμα του χρόνου, πρώτα με επανεκκίνηση των συνομιλιών από μηδενική βάση (εγκαταλείποντας τις συγκλι-

πρωσιασμού των Διμερών, Τριμερών και Τετραμερών συνανήσεων με χώρες της περιοχής (βλέπε «δημοκρατικά» καθεστώτα Ισραήλ και Αιγύπτου), εν τη απουσία του «κοινού εχθρού» και πιο βασικού ίσως παράγοντα, αυτού της Τουρκίας.

Ακόμα και το ζήτημα της μείωσης της στρατιωτικής θητείας αντί να ενταχθεί στα πλαίσια μιας πολιτικής φιλίας προς τους Τ/κύπριους και θέλησης για λύση, ερμηνεύεται σαν πολιτική ισχυροποίησης της Εθνικής Φρουράς.

Ο Συναγερμός μάς έχει δείξει και τώρα και στο παρελθόν πόσο πολιτικά επικίνδυνος μπορεί να γίνει κάτω από κάποιες συνθήκες.

Το ΑΚΕΛ παραμένει το κατ' εξοχήν κόμμα της εργατικής τάξης και της Αριστεράς. Παρά τις αδυναμίες της ηγεσίας και την απουσία πειστικών εναλλακτικών προτάσεων, κύρια για έξοδο από την οικονομική κρίση, εντούτοις είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να σταθεί είτε δίπλα και συμπαραστάτης σε αγώνες που δίνουν οι εργαζόμενοι (νοσοκόμεοι, ημικρατικοί, οδηγοί λεωφορείων κ.λπ.) είτε ενάντια στις καταστροφικές πολιτικές της κυβέρνησης. Είναι το ΑΚΕΛ, το οχυρό σήμερα, για κάθε εργαζόμενο μέσα από το οποίο θα δώσει τις μάχες αντίστασης ενάντια στη λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού.

Η ψήφος στο ΑΚΕΛ μεταφράζεται σε ψήφο υπέρ της εργατικής τάξης. Όσο πιο δυνατό βγει σήμερα το ΑΚΕΛ από τη μάχη των εκλογών τόσο πιο δυνατό θα νιώθει και το εργατικό κίνημα απέναντι στη δεξιά και το κεφάλαιο.

Όσο πιο δυνατό είναι το κόμμα της Αριστεράς τόσο πιο δυνατή θα είναι και η πίεση προς την κατεύθυνση της λύσης του Κυπριακού χωρίς άλλο ροκάνισμα του χρόνου και αδιέξοδες παλινδρομήσεις.

Όσο πιο ψηλά είναι τα ποσοστά που θα πάρει το ΑΚΕΛ στις ερχόμενες εκλογές, τόσο πιο μεγάλη θα είναι και η αυτοπεποίθηση του εργατικού κινήματος, για να κτίσει μαζί με τους Τ/κύπριους ένα ισχυρό ταξικό μέτωπο ικανό να προστατεύσει μια λύση από κάθε είδους εθνικιστικές τάσεις και αστι-

